

The background of the book cover is a solid orange color. It features a traditional East Asian line drawing in black ink. The drawing depicts a woman with long, flowing hair, wearing a long robe, riding a horse. The horse is shown in profile, facing left, with its mouth open as if neighing. The woman is seated on the horse, looking forward. They are surrounded by stylized, swirling clouds. The entire illustration is rendered in a minimalist, line-art style.

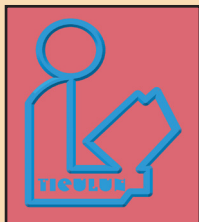
TRUYỆN HỌC-SINH ĐỜI MỚI

HOÀNG-TỬ ĐẦU CHIM

PHẠM -CAO-CỬNG

HOÀNG TỬ ĐẦU CHIM

PHẠM CAO CÙNG

Ngày xưa, có một ông vua, giàu lắm, đất đai cũng nhiều mà vàng bạc cũng lắm. Câu này kể chẳng phải là thừa vì cũng có những vị vua-chúa nghèo rớt mòng-toi và nợ... như Chúa Trộm. Nhưng nhà Vua chẳng phải vì thế mà sung-sướng. Câu ngạn ngữ : tiền bạc không làm ra hạnh phúc, một lần nữa, lại thấy đúng.

Nhà vua buồn bã lắm, nhất là vì hoàng hậu vừa mới mất. Đã tám ngày liền, Vua nhất định không ra khỏi phòng, oán trời, trách đất, vò đầu, vò tai, có lúc lại đập cả đầu vào tường nữa. Quần thần sợ rằng vì thế mà nhà Vua bị trọng thương chẳng, nên đã ngậm sai trong lúc Vua ngủ, căng những tấm nhung dày lên tường, lên bậc cửa và cả khắp mặt đất nữa.

Và quần thần đã họp nhiều lần đề nghị-bàn cách làm thế nào cho vua được bớt nổi sầu-tư. Có những vị lão-thần quả-quyết nói chỉ một bài biểu của mình dâng lên với những lời phun-châu nhả nước là có thể làm cho vua hết buồn ngay. Có vị lại bàn nên mở cuộc thi thơ vui, hay mở hội Hoa đăng lớn ở Hoàng thành, nhưng cái ý-kiến này bị bác ngay vì trong lúc Chúa thượng đau thương, thần-dân lại ăn mừng thì sao cho phải đạo! Hàng võ tướng thì bàn nên lấy cớ là mở kỳ tuyển lựa anh-tài, lập võ đài thí-võ, như vậy, may ra nhà Vua có khuây khỏa được chút nào không.

Nhưng, thấy đều vô-ích cả.

Sau cùng, quần thần đành phải cho yết thị khắp nơi đề rao rằng : ai mà làm được vua khuây khỏa sẽ được trọng thưởng quan-tước và vàng bạc. Những người tham vọng xin vào bày các trò vui để vua ngự lãm cũng nhiều nhưng vẫn chẳng một ai làm được mặt rồng tươi lên một chút. Chẳng những thế, bị quấy rầy mãi, nhà vua có phần lại bức bội, tức-tối hơn, nên có nhiều kẻ đến sau đã chẳng được thưởng tiền bạc gì, lại còn bị đòn phạt là khác.

Các quần thần đã tưởng không còn kế sách gì thi-hành nữa thì bỗng một người đàn bà quần áo đại-tang, mặt phủ kín bằng một vuông sa cũng màu trắng bạch, đến xin vào yết-kiến Hoàng-Thượng.

Lần này thì hình như được nhà vua chú-ý hơn. Đó chỉ là vì thiếu phụ, trái hẳn mọi người, cố làm vui bằng bộ mặt tươi, trò-vẽ khéo léo. Thiếu phụ chỉ khóc như mưa, như gió, khóc tràn chề, khóc mê mải, làm cho nhà vua phải ngạc nhiên hết sức. Và ngạc nhiên như thế nghĩa là đã chú-ý rồi.

Nàng có tau nhà vua rằng nàng không như những kẻ khác đến để làm cho nhà vua vui nổi ưu-tư, nhưng nàng đến chính là để làm tăng mối sầu-bi, vì xét cho kỹ thì

còn gì chính đáng hơn là khóc thương một người vợ hiền. Còn nàng, nàng cũng vừa mất một người chồng tốt, vì thế cho nên nàng nhất định khóc, khóc cho đến bao giờ ráo lệ thì thôi !

Tới đây, nàng lại bắt đầu rên-rỉ than-vãn, oán ông trời độc địa, bà Nguyệt chó trêu, làm cho nhà vua cũng mạch sâu lai-láng, gào thét như một kẻ điên rồ.

Nhưng rồi họ cũng phải ngừng khóc lóc. Nhà vua bắt đầu thuật lại cho quả phụ nghe những tính-nết tốt của Hoàng hậu, thực là công-dung ngôn hạnh vẹn tuyền... Nàng cũng kể cho nhà vua nghe những cách cư xử kiêu mầu của chồng nàng. Họ nói nhiều lắm, nhưng cuối cùng cũng hết, không còn gì mà nói cho nhau nghe về hai người bạn trăm năm xấu số kia nữa.

Đến lúc ấy, thiếu phụ khéo léo kia mới kéo dần dần vuông sa trắng phủ mặt mình lên và nhà vua rất vui lòng vì nhận thấy nàng có một nhan-sắc tuyệt vời, chim sa cá lặn. Thiếu phụ vẫn làm ra bộ còn tiếc thương chồng cũ lắm, nói còn muốn khóc nhiều, thật nhiều nữa. Nhưng nhà vua ngỏ lời khuyên-can nàng chẳng nên giữ mãi cái vết thương lòng và thời gian là một liều thuốc thần hiệu nhất.

Và kết quả làm cho mọi người phải ngạc nhiên hết sức, là nhà Vua tuyên-bố sẽ tuyển nàng vào trong cung-nội, lên ngôi Hoàng hậu, để cho có người cai quản lục-viện tam cung...

Hoàng hậu mất đi có để lại cho nhà Vua một người con gái : tên nàng là Hoa-nương. Cái tên thực sừng với người vì nàng tươi quá, trẻ, và đẹp như hoa. Nàng không ưa dùng những y-phục lộng lẫy, chỉ thích những hàng nhẹ, kèm thêm một vòng ngọc quý và một bông hoa tươi, thế là nàng đủ xinh đẹp như một vị nữ thần rồi. Năm Vua cha tục huyền thì nàng vừa đúng 15 tuổi.

Nhưng hoàng hậu mới cũng có một người con gái về đời chồng trước. Tên cô ả này là Trư-nương. So với Hoa-nương thì cô ả Trư thực là một trong hai cái thái cực. ả có cái miệng rất là đặc biệt, đôi môi thì cong tón và chìa ra thực giống như mồm lợn. Có lẽ chính vì thế mà người đỡ đầu cho ả mới đặt cho ả cái tên xấu xí kia.

Thấy con gái mình đứng bên con riêng của chồng thực chẳng khác gì là cú với tiên, Hoàng hậu uất-ức vô cùng, chỉ đợi dịp là trừ kẻ địch.

Dịp ấy đã đến. Đức vua buổi sáng ấy chợt nhớ đến tương-lai của hai con gái, gọi Hoàng hậu mà bảo rằng :

- Hai con chúng ta đã lớn, ta cần phải nghĩ đến việc gả chồng cho chúng mới được. Nay nếu có vị hoàng tử nào đến đây, ta cần phải kén làm rể ngay.

Hoàng hậu cũng đồng ý ấy, nhưng nói thêm rằng :

- Trư nương lớn tuổi hơn Hoa-nương, vì thế cho nên tôi muốn rằng con Trư sẽ được gầy-dựng trước con Hoa.

Nhà vua vốn chẳng muốn gây sự cãi cọ với vợ nên không phản đối, để mặc Hoàng-hậu muốn xử trí thế nào thì xử.

Cách đó không lâu, có tin một vị hoàng tử ở nước láng giềng sắp qua chơi. Chàng tên là hoàng-tử Mỹ-Thực từ xưa đến nay chưa có vị hoàng thân nào có cái tên xứng với người như vậy. Chàng rất mực thông minh, đáng người lại tuấn tú, khôi ngô, ngoài ra lại thêm tài cưỡi ngựa, bắn cung và văn-chương thi phú cái gì cũng tài-hoa xuất chúng cả.

Được tin ấy, Hoàng hậu lập tức cho 300 tay thợ may khéo nhất trong nước, sai chọn 300 thứ vải-vóc nhung-dạ đẹp nhất, để sai mỗi người may cho Trư công-chúa một chiếc áo, kiểu khác nhau. Hoàng hậu lại sui-dục nhà vua không cho Hoa-nương may một chiếc áo mới nào cả. Chẳng những thế, Hoàng hậu lại còn cho tiền

những cung-nữ để chúng ăn cắp hết thấy những quần áo đẹp mà Hoa-nương vẫn thường mặc, cho chí tới vòng, hoa, xuyên hột, chẳng để lại một thứ gì. Thành ra đến lúc Hoa-Nương được tin Mỹ hoàng-tử đã tới kinh thành muốn lấy quần áo ra để trang điểm thì không thấy gì cả. Mấy chiếc hòm đã rỗng không, chẳng còn lại đến một chiếc vòng huyền, hay chiếc nhẫn bạc.

Hoa-nương đành phải mượn một chiếc áo của con hầu, vừa rộng quá, vừa ngắn quá, lại rách vá nhiều nơi. Nàng xấu hổ, không dám lộ mặt ra nữa, đứng núp vào trong một số điện khi Mỹ công tử vào bá-kiến vua cha.

Hoàng-hậu tiếp đón hoàng tử Mỹ một cách rất là trọng thể. Bà giới thiệu với Hoàng tử người con gái yêu của bà và nói thêm rằng đó là một thiếu nữ dịu dàng như mây tỏa trời thu, nhẹ nhàng như gió vờn mặt sóng... Khôn nhưng, Trư công chúa càng trang-triểm lộng lẫy vào bao nhiêu thì bộ mặt càng già cằn, đôi môi càng cong tón, cái mắt càng hấp-him... Và đôi chân bàn cước kia sỏ vào đôi giày dát ngọc kim-cương kia mới thực là muôn vàn thảm hại : cô ả lê lộp cộp nghe như tiếng xe bò chở nặng đi trên đường đá gập-gềnh. Một nửa chân thì thừa quá, thò ra đất, trông đen thui-thúi !

Đến lúc cô ả nghiêng cái thân mình cứng nhắc và cất giọng ô ô chào hoàng tử, mới thực là một chuyện chết người. May thay, Hoàng tử vốn là người lịch sự, đã bấm bụng cố nhịn cười được, chỉ nghiêm trang đáp lễ mà thôi. Rồi Hoàng-tử mới hỏi :

- Kính thưa Hoàng-hậu, tôi vẫn được nghe còn có một vị công chúa nữa, tên là Hoa-nương, chẳng hay nàng ở đâu ?

Hoàng hậu nén lòng tức giận, bữu môi và chỉ tay nói :

- Con Hoa ấy ư, có, con bé ấy đứng kia. Dễ chừng cô ả còn màu-mè làm ra bộ then-thò đấy hử !

Hoàng-tử theo tay chỉ, bước về phía nàng. Hoa-nương then quá, gò má ửng hồng, chỉ ước mong sao trước mặt có một hố sâu để nàng chui xuống nấp. Khốn nhưng hoàng tử đã đến trước mặt nàng rồi... Chàng nghiêng đầu, cúi chào rồi vui-vẻ nói rằng :

- Xin kính chào công chúa ! Thượng đế đã ban cho công chúa một sắc đẹp nghiêng-thành, nghiêng nước, làm cho hết thảy những y-phục và trang-sức đều thành ra vô dụng cả !

Hoa-nương đã then lại càng thêm then. Nàng đáp lễ rồi khiêm-tốn trả lời :

- Tiệp nữ vì sự bất đắc dĩ đã phải ra mắt hoàng-tử với bộ y phục khó coi, thực là mang lỗi. Chỉ cúi mong hoàng-tử tha tội cho !

Công chúa nói bằng một giọng thanh quá, trong quá, làm cho hoàng-tử nghe tưởng như là nghe tiếng suối róc-rách bên khe, tiếng chim oanh thỏ thẻ trong lá ! Và trước mặt hoàng tử, trong buổi dạo hội, không còn một ai và một cái gì làm cho hoàng-tử chú ý đến nữa ! Luôn trong mấy trống canh, hoàng tử mặc cho ai uống rượu, xem diễn trò múa rối hay ca hát, hòa nhạc, hoàng tử chỉ mê mãi nói chuyện với Hoa nương... Và thấy thế, vị Hoàng hậu độc ác kia tức-tối quá chừng, nếu có thể được thì có lẽ ăn tươi, nuốt sống ngay Hoa-nương lúc bấy giờ, vì bao nhiêu tội-lỗi, Hoàng hậu đều quy cả vào Hoa-nương hết. Trong óc, Hoàng hậu đã dự tính hết thảy mọi cách để hại nàng. Rồi Hoàng hậu nghiêng rằng, tự nhủ :

- Ta sẽ quyết không để mi mê hoặc Hoàng-tử được !

Và sau lúc buổi dạ hội tan, hoàng hậu khóc lóc kể cho Vua nghe việc Hoa Nương đã dèm pha nói xấu Trư nương với Hoàng tử, hai người lại đưa nhau ra chỗ vắng chuyện trò, làm cho phương-hại cả đến thể thống hoàng gia...

Hoàng hậu còn nói nhiều nữa, đến nỗi sau cùng nhà Vua cũng phải nổi giận, theo lời hoàng hậu đẩy Hoa nương vào lầu Độc-ảnh.

Lầu Độc-ảnh là một ngôi lầu ở mé cuối hoa-viên nhưng có một vòng dậu cao bao bọc. Lầu này riêng biệt hẳn ra vì đó chính là một chỗ lao tù nhà Vua dựng lên cốt để giam những kẻ nào phạm trọng tội. Lầu xây rất cao; sau khi kẻ phạm đã lên rồi, người ta bèn cất hẳn thang đi, và ngày hai bữa, lính canh mới đặt liền cơm nguội và mấy món dưa cà vào một chiếc quang để sẵn ở dưới cho kẻ phạm dùng dây kéo lên dùng. Suốt ngày, chỉ có hai bữa cơm là phạm nhân còn được trông thấy bóng người, còn ngoài ra thì chỉ trông thấy được mây và trời cùng những giải non nước xa xăm...

Hoa nương buồn bã vô cùng. Nàng gục đầu lên thành cửa sổ, nhìn về phía chân trời mà khóc như mưa, như gió. Luôn mấy ngày, nàng không ăn uống chi cả, cứ khóc giòng, cho đến lúc nào mệt quá thì ngủ thiếp đi mà thôi !

Trong khi ấy thì Trư nương vẫn tưởng mình đẹp, mình ròn lấm lấm. Hoàng hậu cũng cố hết sức lấy lòng Hoàng-tử, hết tặng vật quý này, lại đến của báu khác, khôn nhưng tấm lòng của những người có nhân phẩm đâu có phải đem tiền của ra mà mua chuộc được !

Đoán chắc Hoàng hậu chẳng muốn cho mình kết thân với Hoa nương, đã sai giấu nàng vào một nơi nào, Hoàng tử không nói lộ ra, nhưng đã cho mấy kẻ thân-tín dò hỏi đám thị tì, cung nữ, thử xem có ai biết hiện thời, Hoa-nương ở đâu không. Chỉ một ngày, nhờ có tài khôn khéo của một vị cận thần và số tiền bỏ ra không nhỏ, Hoàng tử đã biết được chắc-chắn rằng Hoa công-chúa hiện thời đương bị giam ở lầu Độc-ảnh.

Nhưng con thị tỳ sau khi đã vì tham tiền mà lộ chuyện này, sợ hãi quá, lại bị lương tâm cắn rứt vì đã phản chủ, nên nó lập tức đến quỳ lạy, thú tội cùng hoàng hậu, xin tha cho tội chết, Hoàng hậu thoát nghe thì nổi giận, nhưng sau môi bà mím lại và cuối cùng thì nở một nụ cười độc-ác... Bà đã nghĩ ra một mẹo rất hay... Bà hứa với con thị lý rằng sẽ thuận tha cho nó hết mọi tội lỗi nếu nó biết cách chuộc lại.

Cách ấy cũng không khó khăn gì lắm. Nó chỉ phải học thuộc những lời căn dặn của Hoàng hậu để rồi đêm nay sẽ dùng đến...

Đêm hôm ấy là một đêm không trăng, không sao, Hoa Nương từ lúc ăn bữa cơm chiều xong đã nằm quay ra ngủ thiếp đi, chỉ là vì người ta đã bỏ vào món ăn một thứ thuốc ngủ rất mạnh. Trư Nương từ chập tối đã cùng con thị kia lên lầu Độc-ảnh, chỉ còn đợi Hoàng tử đến,

Và vị Hoàng tử chung tình này quả nhiên nhân lúc đêm tối đã một mình mạo hiểm nhảy qua hàng rào, vào trong lầu. Chàng vịn theo một cành liễu mà bám lên phía cửa sổ, se-sẽ gọi :

- Hoa nương, Hoa-nương.

Một tiếng trả lời dịu dàng nho nhỏ :

- Ta đây, ai gọi gì ta đó ?

Nếu lúc này trong tâm Hoàng tử Mỹ không sôn sang hồi hộp lắm thì có lẽ chàng đã nhận rằng tiếng nói kia tuy có thanh, có dịu, song không thể nào so sánh được với tiếng nói của chính Hoa-nương ! Nhưng chàng vô tình, và hồi hộp quá ! Chàng lại tiếp :

- Hoa-nương hỡi, chính ta là Hoàng-tử Mỹ đến tìm nàng đây ! Nàng đã nhận ra được ta chưa ?

Tiếng con thị thì đáp lại :

- Hoàng tử Mỹ, trời ơi, vậy thực không phải là giống ma quái tàn ác muốn giả tiếng người mà trêu ta đó ư ? Hoàng tử Mỹ, Hoàng tử sao mãi đến bây giờ mới hiểu được nỗi khổ-tâm của thiếp ? Hoàng tử hãy trèo lên chiếc cửa sổ này, Hoàng tử hãy để bàn tay vào giữa hai bàn tay thiếp :

Và trong lúc con thị-tì nói thế, Trư-nương đã đến sát cạnh cửa sổ, nắm lấy bàn tay hơi run-run của Hoàng-tử.

Rồi họ nói với nhau nhiều lắm, nói cho đến lúc con thị-tì kia nhớ lại, thấy những lời Hoàng-hậu dặn nó đã hết rồi. Nó khôn ngoan bảo :

- Thôi, Hoàng tử ạ, canh đã hầu tàn rồi, xin Hoàng tử hãy trở về, để mặc cho thiếp ngồi trên lầu Độc-ảnh này, âm thầm với chiếc bóng của mình...

Hoàng tử vội nắm chặt lấy tay - mà chàng vẫn tưởng đó là Hoa nương - mà nói rằng :

- Ta xin theo lời nàng ! Ta sẽ rời đây, nhưng một khi trở lại, tức là để rước nàng về nước ta, lên ngôi Chánh-thất ! Và rồi đây, khi ta lên kế nghiệp, nàng sẽ là vị Chánh-cung !

Ngừng lại một lát, Hoàng tử lại tiếp :

- Đây chính là viên ngọc Minh-châu quốc bảo của ta, nàng hãy cầm lấy làm vật thề nguyện. Trong khi chờ đợi, thấy ngọc tức là nàng thấy ta vậy !

Trư-nương mừng rỡ quá, đỡ lấy viên ngọc quý, rồi cũng rút chiếc thoa vàng cài ở trên mái đầu bẻ ra làm đôi, trao cho Hoàng tử làm tin một nửa. Và con thị tì

cũng dục :

- Thôi, chàng hãy đi đi, và mau mau trở lại ! Trước cửa sổ này, có một chiếc nụ hoa Mãn-đường hồng. Thiếp chỉ ước rằng chàng sẽ trở lại ngày dày khi hoa chỉ vừa hé nở.

Và chàng Hoàng tử đa tình ấy đã từ biệt người bạn ngọc trở về cung quán, với một trái tim đầy mộng yêu đương. Và lúc ấy, nếu ai có hỏi, tất chàng chẳng ngại ngần gì mà tự nhận : chàng là một người sung sướng nhất đời !

Từ hôm đó, Hoa-nương theo lệnh của Hoàng-hậu phải tạm rời sang Lãn-cung. Và Trư nương thì ở lại hẳn trên chiếc lầu Độc-ảnh. Có một điều đáng chú ý là cũng từ hôm đó, cô ả này không lúc nào bỏ một bức khăn hồng che kín mặt và cũng không lúc nào rời con thị-tì thân tín kia !

Giờ đã qua, và ngày cũng qua !...

Bông hoa Mãn-đường hồng trước lầu Độc-ảnh đã bắt đầu hé nở. Và đúng hẹn, Hoàng tử Mỹ khi trở về tới nước nhà, sau khi tân trình cùng phụ hoàng, đã lập tức sai lấy chiếc xe ngựa toàn vàng, do sáu con các có cánh kéo. Chiếc xe quý này chính là của một vị phù thủy, bạn

thân của Hoàng tử kính biểu, trong dịp lễ sinh nhật vừa qua. Ngồi lên chiếc xe lạ, Hoàng tử ra lệnh cho sáu con cóc hay thẳng đến lầu Độc-ảnh bên nước lóng giềng.

Và Trư nương đã chờ sẵn sàng ở đó, với chiếc khăn là phủ kín trên đầu.

Không chậm trễ Hoàng tử đỡ Trư nương lên xe và hỏi rằng :

- Chẳng hay nàng muốn cùng ta làm lễ thiên địa hợp cẩn ở đâu ?

Con thị tì tiến đưa Trư nương ra xe đỡ lời :

- Nương nương bây giờ thẹn không nói, nhưng trước đã bàn với tiện tì : Nguyên Nương-nương có một bà mẹ nuôi đỡ đầu, hiện ở trên núi Phú-vân động Thủy-tinh. Đó tức là cung của bà Độc nhơn thánh mẫu vậy ! Nương nương muốn Hoàng tử đưa người đến động bà tiên ấy làm lễ cưới.

Hoàng tử không biết núi Phú-vân ở đâu, nhưng vẫn được nghe danh Độc-nhơn thánh-mẫu. Đó là một bà tiên già lắm, phép thuật thần thông, song cũng có tiếng là độc ác những khi cơn giận nổi lên. Nhưng muốn đến động Thủy tinh cũng không khó gì : Hoàng tử chỉ việc ra lệnh cho sáu con cóc có cánh, chúng lập tức bay rất

nhANH đến nơi ngay. Dọc đường, tiếng gió lớn ào ào, nên dù Hoàng tử muốn nói chuyện ngay với Trư-nương, - mà Hoàng-tử vẫn yên-trí là Hoa-rương - cũng không thể nào được.

Một lát sau, chiếc xe vàng đã dừng bánh trước động Thủy tinh : Hoàng tử giơ tay đỡ Trư-nương xuống. Chàng chỉ nóng ruột đợi lúc giao bài, hợp cần, Hoa nương sẽ buông tấm khăn là phủ mặt, và Hoàng tử sẽ được trông thấy bộ mặt sinh tươi kiêu diễm có một trên trần.

Vốn quen thuộc đường lối, Trư nương vào ngay phòng trong, nói chuyện riêng với Độc nhơn thánh mẫu. Tuy thương đứa con gái đỡ đầu, nhưng bà tiên cũng chỉ an ủi Trư nương mà nói rằng :

- Ta có phép bắt giữ Hoàng-tử Mỹ, ta có thể làm cho chàng chết được, xong làm cho chàng đổi ra lòng yêu con thì thực là khó-khăn quá lắm... kìa con trông, chàng đã đương định tìm lối bỏ chạy kia kìa !

Mà thực thế, chúng ta nên nhớ rằng động này gọi là động Thủy tinh vì từ mái, cho đến sàn, và tường toàn là bằng Thủy tinh hay pha lê cả. Do đó, Hoàng-tử đã nhìn qua những bức tường trong suốt, thấy người mà Hoàng tử yên trí là Hoa-nương, lúc bỏ chiếc khăn là xuống để

nói chuyện cùng Độc-nhơn thánh mẫu, chính là cô ả mồm lộn, Trư nương ! Chàng lắm-bắm :

- Thôi, ta bị lừa rồi, hiện giờ chỉ có một kẻ hay hơn hết là xa-lánh chốn này !

Nhưng chàng trốn sao cho thoát. Độc-nhơn thánh mẫu đã hóa phép định thân, bắt Hoàng-tử hai chân như dính liền xuống đất.

Và bà tiên già dắt Trư-nương lại trước mặt chàng, nghiêm-ngộ hỏi rằng :

- Tại sao Hoàng tử lại định bỏ đi ?

Hoàng tử trả lời :

- Trư nương đã lập kế lừa ta đến chốn này ! Nhưng Trư nương không để cho Hoàng-tử Mỹ nói hết câu đã ngắt lời vắn lại :

- Chàng thực ăn nói mới hay ? Chàng bảo ai lừa chàng ? Viên ngọc dạ-minh của chàng giao cho ta để giữ làm sính-lễ và vật thề nguyên, ta vẫn giữ đây ! Lại nửa chiếc thoa vàng của ta bẻ đôi để tặng chàng, chàng cũng vẫn còn bỏ trong túi gấm treo trước ngực kia ! Nay chàng dõ-dành ta đưa đến đây, lại định trái lời, bỏ trốn. Như vậy thì hãy hỏi ai là kẻ đon bạc, ai là kẻ lừa

dối, ai là kẻ phụ tình ?

Hoàng-tử Mỹ than rằng :

- Đâu lời với nàng thì có lẽ ta phải chịu thua, song có đức Thượng đế chứng cho ta. Có một điều ta đã quyết không lấy nàng thì nàng cũng không có cách gì bắt ép ta được.

Nhưng bà tiên Độc-nhơn đã bảo chàng :

- Nhà ngươi nói thế chả được đâu ! Nhà ngươi đã muốn trái lời ước mà bỏ đi thì ta sẽ cho nhà ngươi được chạy nhảy khắp nơi, chỉ khác một điều là trong một hạn sáu năm nữa, nhà ngươi sẽ hóa thành chim dần dần, trước từ đầu, sau đến chân... ta mong rằng sau hạn đó, nhà ngươi sẽ biết hồi-tâm cải quá, và khi ấy, ta sẽ cho ngươi trở lại thành hình người để cử hành lễ cưới với Trư-nương !

Thế là mấy ngày sau chúng ta không còn thấy có Mỹ Hoàng-tử nữa mà chỉ thấy một con chim lớn, mã xanh biếc, mỏ đỏ như son, đôi chân như vàng, cặp mắt như ngọc.

Chim trên đầu lại có một chòm lông tua trắng dài, có lẽ chính là cái mũ của Hoàng tử trước kia.

Chim cất tiếng hót máy tiếng rất là ai-oán rồi vỗ cánh bay đi về phía phương trời xa thẳm. Ý chừng chim muốn tìm đến tận chiếc lầu có người bạn tình thương mến, đương mỗi mắt trông chờ !

Mà Hoa nương thực đã mỗi mắt trông chờ Mỹ hoàng tử.

Từ hôm nạng bị đưa rời qua lãnh cung thì nạng thấy lòng buồn rười rượi : không hiểu rằng Mỹ hoàng-tử hiện thời còn ở lại trong nước hay đã trở về rồi. Thì bỗng một buổi sang, nạng thấy cung nữ vào dẫn nạng trở lại chiếc lầu Độc-ảnh khi xưa... Nạng thấy Hoàng hậu đã chờ mình ở đó.

Hoàng-hậu thấy Hoa-nương thì mĩa nụ cười cay độc mà bảo rằng : Công chúa đấy ư ? Ta rất mừng vì thấy Công chúa vẫn mạnh ! Nhân lâu không gặp ta muốn tới thăm Công chúa và tiện thể báo cho nạng biết một tin mừng : Trư công chúa hiện thời đã làm lễ cưới Mỹ hoàng tử.

Nghe cái tin sét đánh, Hoa nương buột miệng kêu :

- Hoàng hậu nói sai, không có lẽ.

Nhưng Hoàng hậu đã cười nhạt, bảo nạng rằng :

- Công chúa chớ tưởng thế ! Ở đời, nhiều khi việc không ngờ nhất lại xảy ra ! Hai người đã đính-hôn, và hiện đã trở về lấy mình vua cha sinh ra Hoàng-tử... Công chúa hãy chịu khó nhìn ra phía ngoài hoàng-thành mà xem... Các phố đã chăng treo đèn kết hoa đó ư ? Công-chúa hãy chú ý đọc những chữ trên tấm vải treo ở chiếc chạm kia : đó chẳng phải là những lời chúc tụng cặp uyên ương tốt đẹp, giai lão bách niên đó ư ?

Hoa nương nhìn qua cửa sổ ! Thực quả đúng như lời Hoàng-hậu nói, trong hoàng thành đương rộn rịp tung bừng trong dịp Trư công chúa lấy chồng... bỗng Hoa nương thấy mắt hoa đầu choáng và ngã quay bất tỉnh.

Không thềm đoái hoài cứu chữa, Hoàng hậu chỉ mỉm một nụ cười đắc ý rồi quay đi !

Hơi lạnh ban đêm đã làm cho Hoa-nương dần dần tỉnh lại.

Nàng bỗng nghe thấy có tiếng hát ngoài cửa sổ vẳng vào :

*Hoa nương, ơi hỡi Hoa nương,
Có sao nỡ để người thương lạnh lòng !*

Công chúa Hoa-nương rật mình ngồi nhồm dậy, vì nhận ra rõ là tiếng của Mỹ hoàng tử. Tiếng hát lại tiếp :

*Thế mà cũng gọi tình chung.
Kìa trông mây nước mịt mù bao la,
Hiểu lòng ta, chỉ có ta,
Trên lầu Độc-ảnh ai là tri âm ?*

Thôi, thực không còn ngờ gì nữa rồi, đích-thị là Hoàng tử Mỹ. Nhưng trong ra ngoài song, trời tối mịt mù, Hoa nương quán vội tóc, rồi cất một giọng run run đáp lại :

*... Đã là cùng bạn đồng tâm
Sao không hiểu nỗi âm-thầm cho nhau,
Nói ra thêm nỗi thương đau,
Hỏi ai bội bạc, trước sau quên lời ?*

Muốn hát nữa mà Hoa-nương nghẹn-ngào không thể nào hát nên lời. Ngay khi ấy, con chim tức là hóa thân của Hoàng-tử-Mỹ, từ phía ngoài bay vụt và otrong lầu.

Và chim dịu dàng bảo :

- Hoa-nương nàng hỡi, sao nàng lại nỡ nặng lời như vậy.

Hoa-nương hết sức ngạc-nhiên vì không ngờ con chim lạ kia lại là Hoàng tử. Bao nhiêu nỗi giận hờn của Hoa nương đã tiêu-tan đi đâu mất hết. Bây giờ nàng khóc chỉ là vì thương chàng mà thôi.

Nàng lại còn thương chàng hơn nữa, khi được chàng thuật lại cho nghe câu chuyện bị Trư-nương lừa dối hóa nên mới đến nông nổi nước này !

Nhưng cuối cùng, Hoàng tử an-ủi Hoa-nương mà bảo nàng rằng :

- Nhưng thôi, em ạ, dù bây giờ anh có phải hóa làm chim chằng nữa, chúng ta cũng vẫn được ở gần nhau... Đó là một điều đáng mừng chứ không nên khóc !

Hoàng-hậu tức-tối lại thêm tức tối.

Đó chỉ là vì bà thấy Hoa-nương sau mấy hôm bỏ ăn uống, mình gầy xác ve bỗng nhiên lại tươi-tĩnh, ăn no, ngủ yên, nhìn xem thì thấy lại có phần tươi-tĩnh gấp bội.

Hoàng-hậu không sao mà chịu được khi thấy Hoa-nương ban ngày nằm một mình, hát nghêu-ngao rất là vui-vẻ. Hoàng-hậu ngạc-nhiên lắm không nghĩ ra được cái nguyên cớ làm cho Hoa-nương vui-vẻ, tức tối nhất định khám phá đến được cái màn bí-mật kia... Hoàng hậu tìm con thị-tì tâm-phúc nhất sai nó đêm đêm phải đến nhìn ở ngoài cửa phòng của Hoa-nương. Quả nhiên, chỉ có hai đêm, con thị-tì tinh quái đã tìm ra được điều bí mật.

Và cũng ngày hôm ấy, Hoàng hậu thấy Trư nương từ động Thủy tinh trở về, mặt mày tiu-nghiểu. Cô này vừa khóc vừa kể cho mẹ nghe đầu đuôi câu chuyện Hoàng ử Mỹ khước hôn và việc Độc nhỡn thánh mẫu trừng phạt bất chàng hóa làm kiếp chim trong sáu năm trường... Hoàng-hậu nghe xong bỗng bật cười khanh khách, Trư-nương ngạc nhiên không hiểu sao mẹ thấy mình đau khổ lại vui-vẻ như vậy, nhưng Hoàng-hậu đã bảo cho biết rằng không việc gì mà phiền-não. Rồi đây, Mỹ-công-tử sẽ được chết vì chính tay Hoa nương !

Mà nghĩ sao thì làm vậy ! Đêm hôm sau, Hoa nương một lần nữa lại phải rời sang Lãnh-cung. Nàng có ngờ đâu rằng Hoàng hậu sau lúc nàng đi khỏi đã lập tức cho treo rất nhiều lưỡi dao sắc, nhọn, lên trên cửa sổ. Và đến đêm, theo lệ thường, hoàng tử vô tình bay vào, bị ngay những lưỡi dao kia làm cho sây da, đứt thịt. Một bên cánh Hoàng tử bị sạt gần đứt rời hẳn. Một bên chân Hoàng-tử bị mũi dao đâm, máu chảy chan hòa. Phải cố sức gượng đau, mãi mãi, Hoàng-tử mới lê được về chỗ hốc cây, nằm bẹp mà rên-rỉ.

Có lẽ Hoàng tử đến phải thiệt mạng vì những vết trọng thương kia, nếu không có thầy phù thủy cao tay, bạn của chàng, thấy cỗ xe vàng cùng sáu con cóc trở về không, lặn lội đi tìm. Nhờ có tài toán độn, thầy phù

thủy tìm được đến hốc cây. Sau khi nghe Hoàng-tử thuật chuyện lại, thầy phù thủy dùng mấy đạo bùa đốt ra, rồi một nửa cho Hoàng-tử uống, một nửa dịt vào vết thương. Chỉ trong chốc lát, chàng Hoàng-tử chim của chúng ta đã trở lại lành mạnh như thường. Thầy phù thủy bảo chàng rằng :

- Hoàng tử chẳng nên ở lâu nữa, hãy trở về nước nhà... Hoa nương thì tôi biết nàng cũng sắp rời chỗ hang hùm nọc rắn, vậy ta có thể yên dạ mặc nàng xử trí. Việc trời, tôi không giám nói trước, nhưng có điều tôi xin báo để hoàng tử mừng là vì nàng, Hoàng tử sẽ được thoát tai nạn trước hạn sáu năm !

Lời đoán của thầy phù thủy thực không sai mảy may. Sau khi thấy Hoàng tử biệt tin, mà mình thì không có cách nào thông tin cho chàng biết được, Hoa-nương nhất định trốn ra đi tìm chàng. Và lúc nàng đi, nàng chỉ mang theo được có ba chiếc bánh giầy và một chai nước ngọt. Nhưng nàng có rất nhiều trí quả quyết và lòng can đảm, đó là hai thứ cần thiết nhất bất cứ cho ai muốn đi tới một mục đích gì ở đời.

Ngày đi, đêm nghỉ, nàng ăn dần chỉ còn có một nửa chiếc bánh giầy nữa mà thôi. Nàng lo lắng chưa biết ăn hết chỗ bánh kia, uống hết chén nước còn lại kia thì nàng sẽ dùng thứ gì để qua cơn đói lòng, để đi tìm

Hoàng tử. Nhưng qua một khu rừng, nàng chợt nghe thấy tiếng suối chảy róc rách. Nàng tự nhủ thầm : Thế là nước ngọt ta không sợ thiếu rồi. Còn bánh thì ta sẽ liệu ăn dè...

Nghĩ vậy, nàng bèn đi tìm về phía có suối.

Một lát sau, nàng đã tìm được đến nơi, nhưng lại thấy ngay ở bên bờ suối một bà lão ăn mày đương ôm bụng mà nhăn-nhó. Hoa nương dừng bước hỏi han, bà già trả lời rằng bà chỉ có mỗi một bệnh đói. Bà nhin cơm đã ba ngày hôm nay rồi, và nếu từ nay đến tối không có gì vào bụng thì bà đến chết là mất ! Hoa-nương động lòng thương hại, còn nửa chiếc bánh đem ra cho cả, quên hẳn rằng mình đến ngày mai cũng sẽ bị nhin đói mà đi...

Bà lão già không hề từ chối, nhưng khi ăn xong nửa chiếc bánh giấy, bà đột nhiên vùng đứng dậy. Và trước mặt Hoa-Dương lúc đó chẳng phải là bà già gầy yếu nữa, lại là một bà tiên trẻ đẹp, hào quang sáng rực trên đầu...

Bà tiên vuốt tóc Hoa-nương mà bảo nàng rằng :

- Ta chính là bà tiên Giáng Phúc, em ruột của bà Độc nhơn thánh-mẫu. Ta muốn thử lòng con đó thôi và ta đã biết rõ nỗi khổ của lòng con. Hoa nương quý xuống

thưa rằng :

- Con người trần mắt thịt, thực không hiểu rằng tại sao mà hai chị em, cùng là tiên cả, mà bà tử tế dịu dàng quá, trái lại, bà Độc-nhôn lại độc ác vô cùng.

Bà tiên Giáng-Phúc an-ủi Hoa nương rằng :

- Con chẳng nên oán thán, đó chỉ là vì số mệnh. Chính ngay bà tiên Độc-Nhữa chị ta cũng vậy; bà nguyên trước vẫn là một người tử tế phúc hậu như mọi tiên nương, sau vì một hôm say rượu ra vườn Ngự-uyên của bà Tây vương-mẫu chơi, dùng chiếc cung bắn mù mắt một con Bạch hạc. Đức Tây vương thấy thế nổi giận, một mặt lấy viên bích ngọc biên thay mắt cho con Bạch-hạc, một mặt dùng phép lấy mất một mắt của bà Độc nhôn, trước tên là Song châu thánh mẫu, ném xuống dưới trần. Con rồng già ở núi Ngọa long thấy thế, nuốt mất con mắt kia. Các tiên-nữ thương tình bạn Độc-Nhôn có cùng quỳ xin giúp thì Tây vương mẫu có phán rằng :

- Nó đã độc-ác như vậy thì cho còn được độc áo mãi mãi để nó biết rằng những kẻ làm sự ác bao giờ cũng bị người khinh ghét, và chính mình cũng bị lương-tâm luôn luôn cắn rứt. Nhưng ta cũng hẹn cho nó rằng nếu một khi nào có người bị nó xử ác mà vẫn rộng lòng tha thứ cho nó lại muốn cứu nó, thì lúc ấy, nó sẽ được có

đủ hai mắt như xưa và tâm tính cũng sẽ lại thay đổi dịu dàng hòa nhã như trước.

Hoa-Nương nghe kể đến đây cúi đầu, lẩm bầm :

- Nếu vậy thì bà tiên Độc Nhõn kể cũng đáng thương.

Bà Tiên Giáng-Phúc vui-vẻ nói :

- Biết đâu công chúa chẳng lại sẽ là người cứu cho Độc Nhõn khỏi bị hành-phạt nữa.

Hoa-Nương vội hỏi :

- Nhưng con có biết làm thế nào để cứu được Độc Nhõn đâu, nếu biết, con rất sẵn lòng.

Bà tiên Giáng Phúc bèn móc trong túi gấm ra ba quả trứng, màu trắng như Bạch ngọc, trao cho Hoa nương mà nói rằng :

- Con hãy cầm lấy ba quả trứng này khi cần sẽ đập dần từng quả ra, sẽ được thấy mọi việc hóa dễ-dàng !

Bà tiên Giáng-Phúc đã biến đi rồi, Hoa-Nương cầm ba quả trứng tần ngần đứng lặng. Nàng lo-lắng không biết tìm đâu được núi Ngọa long bây giờ. Trước sự khó khăn, Hoa Nương nhớ ngay đến ba quả trứng của bà tiên Giáng Phúc. Nàng lấy đập vỡ một quả, tự nhiên

thấy trong trứng có một con ngựa bạch tí-hon. Trong phút chốc, con ngựa đã to lớn bằng ngựa thường rồi lại mọc thêm hai chiếc cánh lớn nữa cũng màu trắng như tuyết !

Nàng mạnh-bạo nhảy lên mình ngựa và lập tức thần mã cất cánh bay cao. Con vật khôn-ngoaan hẳn biết rõ ý người nên chốc lát đã đưa Hoa Nương đến trước một giải núi cao chót-vót, đứng dựng như một bức tường thành.

Đó là giải núi Ngọa-long-son.

Nhưng vách núi phẳng lì và cao chót-vót thế kia thì lên làm sao được ? Hoa nương lại đập quả trứng thứ hai... Nàng thấy ở bên trong có rất nhiều là đỉnh bằng vàng, nhọn sắc vô cùng. Với những chiếc đỉnh ấy, Hoa-nương cắm đầu vào vách đá để làm bậc leo lên.

Vừa tới đỉnh núi, nàng đã nghe thấy tiếng gầm thét như long trời lở đất. Đó là con rồng gia đương ngủ, sức thức dậy, tức giận gầm lên, vùng-vẫy những muốn ăn tươi nuốt sống ngay Hoa-nương.

Nàng không sợ hãi, đập luôn quả trứng thứ ba. Nhưng lạ chưa, quả trứng này lại không vỡ, chỉ lăn tròn dưới đất. Hoa nương ngạc nhiên tưởng rằng phép màu đã

mắt, nhưng không, con rồng già đã nhảy đến, nuốt ngay quả trứng vào trong bụng. Chỉ trong phút chốc nó, đã hóa hiền-lành, cúi đầu gật ba cái trước mặt Hoa nương như tỏ ý lạy chào. Sau đó, con rồng già nhả ra một viên ngọc đen cháy, chung quanh có vân trắng, hào quang sáng rực cả ngọn núi.

Nhận kỹ, Hoa-nương biết đó chính là con mắt của Độc nhỡn thánh mẫu. Nàng cẩn thận nhặt lấy viên ngọc, bỏ vào trong túi gấm rồi lại theo đường cũ mà chèo xuống núi.

Con thần-mã vẫn ngoan-ngoãn đứng chờ ở đấy. Hoa-nương nhảy lên mình ngựa và cũng không cần sai bảo, con thần mã đã đưa nàng về tới động Thủy-tinh, nơi tu-luyện của bà tiên Độc-nhỡn.

Cơn tức giận của bà tiên này từ lúc biến Hoàng tử Mỹ làm con chim xanh vẫn chưa nguôi. Nhưng Hoa-nương đã quỳ xuống, dâng lên bà chiếc túi gấm. Trong thấy ánh hào quang, bà Độc nhỡn đã nhận ngay ra đó là con mắt của mình. Bà mừng rỡ khôn cùng, vui vẻ dặn Hoa-nương chờ đó chốc lát để ba vào phòng trong làm phép.

Và chỉ một lúc sau, bà đã trở ra, lần này thì đôi mắt vẹn toàn, ngời ngời nhiên là Song-châu thánh-mẫu.

Bà dịu dàng kéo Hoa nương ngồi xuống ghé đá, hỏi chuyện căn do, rồi cuối cùng nói rằng :

- Con chính là ân nhân của ta. Bây giờ mỗi một điều con muốn là một mệnh lệnh cho ta. Con muốn đi, xin nói ngay cho ta biết !

Hoa-nương mừng-rỡ tưởng chừng có thể rớt nước mắt ra được. Nàng lễ-phép thưa :

- Thưa bà, con không giám ao-ước gì cả. Ở đời, con chỉ có một Hoàng-tử Mỹ là quý nhất, vậy xin bà hãy làm phép trả lại Hoàng tử Mỹ cho con !

Song-châu thánh mẫu gật đầu :

- Điều ấy không khó khăn gì cả, ta có thể chiều ý con ngay bây giờ !

Và bà sẽ vỗ tay ba cái ! Từ đằng xa, trong chốc lát, đã thấy bay lại một con chim, con chim mã xanh biếc, mỏ đỏ như son, đôi chân như vàng, cặp mắt như ngọc !

Một cái quyết và mấy câu phù chú : chưa đầy chớp mắt, con chim đã biến trở lại thành Hoàng tử Mỹ, một vị Hoàng tử có phần lại phong-lưu, tuấn-tú hơn xưa.

Chàng tiến đến bên cạnh công-chúa. Với họ, những lúc này, nói gì cũng là thừa ! Đôi mắt nhìn nhau, đôi tay đề lên nhau, với họ, bây giờ là đủ tất cả.

Nhưng bỗng thoáng có tiếng hạc trên không trung. Song châu thánh mẫu nói :

- Giáng-phúc tiên nương đã lại !

Hoa nương vội vàng bước ra đón ân nhân. Nàng quý xuống, dâng trả một quả trứng còn lại mà nàng chưa dùng đến. Bà tiên Giáng phúc vui vẻ nói :

- Thế mới biết ở đời, đối với những kẻ có tâm trí, có nghị lực thì không cần gì người giúp nhiều : chỉ được nâng đỡ một chút là họ thành công được dễ dàng ngay. Trái lại với kẻ lười biếng, yếu hèn thì dù có được giúp đỡ bao nhiêu cũng vẫn còn là chưa đủ !

Ngừng lại một lát, bà tiên Giáng phúc lại nói :

- Nhưng còn quả trứng này, ta cũng chẳng muốn lấy lại làm gì, thôi, gọi là có chút lễ mừng đám cưới các con...

Và bà đập quả trứng ra ! Trong chốc lát, trước mặt hoa nương và Hoàng tử Mỹ đã có vô số là quần áo, vàng ngọc quý nhất lạ đời, xe lục mã toàn đất chân

châu. Bà tiên Song-châu cũng cười mà bảo :

- Có xe quý mà chẳng có kẻ hầu thì cũng đáng tiếc. Chị tuy nghèo không bằng được em, xong cũng xin mừng mấy đũa nhỏ đánh xe, dẫn ngựa.

Chỉ một cái vung tay, bà tiên Song-châu đã biến ra sáu tiên đồng, sáu ngọc nữ, đũa nào cũng sinh sắc, ngoan-ngoãn vô-cùng. Chúng cùng kính đỡ Hoa-nương và Hoàng-tử Mỹ lên xe, rồi cả đoàn cùng trở về kinh thành chốn cũ.

Thấy đột nhiên có tiếng nhã nhạc vang lừng Hoàng hậu và Trư-nương cùng chạy ra xem. Khi thấy rõ ràng đôi vợ chồng ấy là Hoa nương và Mỹ-Hoàng-tử, Hoàng-hậu vừa giận, vừa tức nhưng không làm gì được, chỉ chạy một mạch ra hoa viên nhảy xuống chiếc giếng sâu mà tự tử. Còn Trư nương thì thấy kẻ tình địch, phát uất lên, gầm thét như điên bỏ chạy vào trong rừng...

Và để trừng phạt kẻ độc ác bất-nhân, Thượng-đế đã bắt nàng đòi đòi hóa giống lợn rừng, kiếp kiếp phải làm bia cho mũi tên hòn đạn.